

PETRŐCZI ÉVA

Lasponyás jóreggelt...

Dédszüleimnek, Adélnak és Károlynak

*Lasponyás jóreggelt,
Ti, kik itt alusztok,
Csurgó sírkertjében
Nyugalomhoz juttok.
Ti, kiket világra
szólított Szilágyság,
s befogadott aztán
nyájas Somogyország.
Tizenkét magzattok
bölcsoje ringott itt,
apámnak anyjává
lett a legkisebbik.
Édes-öblös hangok
földje ez: bölcsőhely,
De a sors itt is, mint
macska az ágérrel
végső aluvásig
játszik az ámberrel.
Tízben, s tizenbétben
talált meg a balál,
végső szerelemben
porotok elvegyült,
s Teremtőtök majdan
fölöttetek megáll.*

Egy mamutfenyő emlékezetére

Az egykor dédapám-igazgatta csurgói református gimnáziumnak

*Őrizted a bázat,
a drága iskola-mébkast,
száz-valabány
esztendőnyi időn át,
tested két éve kiszáradt,
holtig-hú óriása a kertnek,
Te, akit Ferenc keze plántált.*

*Most lendül a fejsze,
sír a fűrész,
mert hogy erőtlen, ím, a gyökér.*

*Ámde fölöttünk
balbatatlan koronád subogása örök.*